
THE DAY
THE DAM
BROKE

PRAG 10

Ziua În Care S-A Rupt Barajul

Nimeni nu ştie care va fi ziua.

Acesta este primul adevăr.

Putem planifica.

Putem prevedea.

Putem construi sisteme, strategii, protecţii şi rezerve.

Ne putem convinge că experienţa este o formă de imunitate.

Dar vine mereu o zi în care ceva se rupe.

Uneori este o persoană.

Uneori o iluzie.

Uneori un proiect.

Uneori corpul.

Uneori o relaţie.

Uneori o certitudine pe care o consideram de neclintit.

Ceea ce face acea zi atât de deosebită este faptul că, aproape întotdeauna, o recunoaştem abia după.

Când se întâmplă pare un eveniment.

Mai târziu înţelegem că era o frontieră.

Şi eu am avut ziua mea.

Mai mult de una, probabil.

Pentru că viaţa este generoasă în a distribui fracturi.

Nu întreabă vârsta.

Nu întreabă rolul.

Nu întreabă contul din bancă.

Nu întreabă CV-ul.

Bate la uşă şi atât.

Îmi amintesc o senzaţie precisă.

Nu durerea.

Nu frica.

Surpriza.

Surpriza de a descoperi cât de repede se poate schimba peisajul unei vieţi.

Într-o zi totul pare stabil.

A doua zi stabilitatea devine o amintire.

Şi te trezeşti privind ruinele a ceva ce considerai permanent.

În acel moment descoperi una dintre marile iluzii ale existenţei.

Credem că suferim pentru ceea ce pierdem.

De foarte multe ori suferim pentru ceea ce credeam etern.

Pierderea distruge un eveniment.

Deziluzia distruge o convingere.

Iar convingerile au rădăcini profunde.

Când ceva se rupe cu adevărat, primul impuls este să repari.

Este uman.

Căutăm imediat o soluţie.

O explicaţie.

Un remediu.

Un vinovat.

Orice, numai să nu acceptăm că unele lucruri nu pot fi reconstruite în forma originară.

Am purtat şi eu acea bătălie.

Ca toţi.

Bătălia împotriva evidenţei.

Pentru că evidenţa este brutală.

Nu negociază.

Nu consolează.

Există.

Şi atât.

Există momente în care viaţa nu îţi acordă timp să te pregăteşti.

Te împinge înăuntrul transformării.

Vrei sau nu vrei.

Acolo descoperi cine eşti.

Nu când totul funcţionează.

Când ceva încetează să funcţioneze.

Nu când primești.

Când pierzi.

Nu când construiești.

Când privești o parte a construcției prăbușindu-se.

Multe persoane își imaginează reziliența ca pe o calitate eroică.

Eu am văzut-o mereu în alt fel.

Reziliența nu este forță.

Este adaptare.

Forța spune:

„Voi rezista.”

Reziliența spune:

„Mă voi transforma.”

Iar diferența este enormă.

Pentru că unele furtuni nu pot fi învinse.

Pot doar să fie traversate.

De-a lungul vieții mele am întâlnit persoane care pierduseră mult mai mult decât mine.

Persoane care văzuseră prăbușindu-se lumi întregi.

Familii.

Sănătate.

Siguranță.

Persoane dragi.

Privindu-le am învăţat o lecţie fundamentală.

Durerea nu distruge neapărat o persoană.

Adesea distruge imaginea pe care acea persoană o avea despre sine.

Şi este o distrugere foarte diferită.

Când durerea vine, ne obligă să ne prezentăm fără măşti.

Fără titluri.

Fără roluri.

Fără protecţii.

Doar noi.

Şi ceea ce rămâne.

La început această expunere sperie.

Apoi devine o formă de adevăr.

Pentru că în sfârşit încetăm să jucăm teatru.

Îmi amintesc o fază a vieţii mele în care tot ceea ce consideram important părea să se clatine în acelaşi timp.

Nu era o singură criză.

Era o convergenţă.

Ca şi cum destinul ar fi decis să prezinte toate întrebările în acelaşi moment.

A fost un anotimp dificil.

Dar astăzi nu l-aş şterge.

Dintr-un motiv simplu.

Mi-a arătat ce era real.

Când o casă arde, nu pierzi doar ceea ce este distrus.

Descoperi şi ce rezistă la foc.

Crizele au această funcţie.

Separă esenţialul de superfluu.

Cu o precizie aproape crudă.

Persoane care păreau centrale devin irelevante.

Persoane aparent marginale devin indispensabile.

Ambiţii care păreau enorme îşi pierd dintr-odată sensul.

Lucruri mici capătă o valoare imensă.

O îmbrăţişare.

Un apel telefonic.

O prezenţă.

Un cuvânt sincer.

Viaţa reorganizează priorităţile fără să ceară consimţământul nostru.

Şi poate aşa este drept.

Pentru că mult din ceea ce învăţăm cu adevărat se naşte din acele fracturi.

Nu din continuitate.

Din întrerupere.

Privind în urmă, îmi dau seama că ziua în care totul s-a rupt nu a fost şi ziua în care totul s-a sfârşit.

A fost ziua în care a început ceva diferit.

Dar acest adevăr nu l-am înţeles imediat.

L-am înţeles mai târziu.

Mult mai târziu.

Când ruinele începuseră deja să devină temelii.

Când rănile începuseră deja să devină cicatrici.

Când frica lăsase loc înţelegerii.

Există o întrebare pe care timpul o pune fiecărei fiinţe umane.

Mai devreme sau mai târziu.

Nu priveşte succesul.

Nu priveşte banii.

Nu priveşte prestigiul.

Întrebarea este mult mai simplă.

„Ce faci când ceva se rupe?”

Unii se opresc.

Unii se ascund.

Unii dau vina pe lume.

Unii învaţă.

Eu am încercat să învăţ.

Nu întotdeauna bine.

Nu întotdeauna repede.

Dar destul cât să înţeleg un lucru.

Ruptura nu este sfârşitul poveştii.

Este sfârşitul iluziei precedente.

Iar între cele două există o diferenţă enormă.

Pentru că de fiecare dată când ceva se rupe, ceva este şi dezvăluit.

Caracterul.

Relaţiile.

Adevărul.

Esenţialul.

Şi când praful se aşază în sfârşit, când zgomotul încetează să umple aerul, când durerea îşi pierde vocea cea mai agresivă, rămâne o întrebare tăcută.

Nu:

„De ce s-a întâmplat?”

Ci:

„Cine am devenit după?”

Din acea întrebare se naşte capitolul următor.

Pentru că ziua în care totul s-a rupt nu a distrus doar ceva.

M-a obligat să descopăr ceea ce ar fi rămas în picioare.